

Kalmar tók myndirnar í ytra skúla og í Venjingarskúlanum

Hava hildið föstulávint

Summir skúlar hövdu föstulávintshald í gjár, tí teir hava frí mánadagin

Mánadagin er föstulávints-mánadagur, og á teimum skólum, sum halda frí henda dag, ber sjálvsagt ikki til at halda föstulávint.

Tí valdu summir skúlar at hava föstulávintshald longu í gjár.

Í ytra skúla - sum hann verður nevndur - hjá Venjingarskúlanum í Havn møttu børnini í 2. og 3. flokki grýtluklædd um morgunin. Tey møttu ein tíma seinni enn vanligt, fyri at øll

skuldu hava stundir at lata seg í.

Skúlin hevði keypt tunnurnar, men tíverri vóru tær so dýrar, at børnini máttu sjálvi taka pengar við til kaku og sunkist. Tað var ein tunna til hvønn árgang, og tá tunnurnar vóru slidnar, var Trónðakvæði kvæðið, og jólini vóru eisini tald. Tey lært at kvæða í skúlanum.

Aftaná settust øll at eta og drekka tað, tey hövdu fingið.

Argja skúll

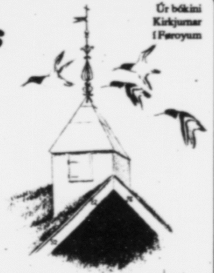
Í Argja skúla vóru ongar

tunnur, tí tey vilja heldur stuttleika sær upp á ein annan máta.

Allir næmingarnir á skúlanum vóru við, og har vóru ymisk spøl og framhaldsdeildin hevði mótaframsýning. Har vórðu øll snið av klæðum sýnd fram, heilt frá fróroyskari hógvu til plast-klæðir, so föstulávint nýðist ikki bert at vera tunnusláing og at ganga grýlu.

Jónleif

Dagsins tekstur

Føstuingangur

Kollekt. Latum okkum øll biðja:

Harra, vár Guð, himmalski faðir! Tú, sum opinberaði teg við heilaga anda tínunum, tá ið kærisonur tín varð doyptur, og við reyst túni vísti okkum til hansara, sum hevur tikið á seg allar syndir okkara, fyri at vit við honum skulu hava náði og fyrigiving syndanna, vær biðjum teg: varðveit okkum øll, okkum, sum eftir títum boðum eru doypt í Jesu navni, og styrk trúgv vára við heilaga anda tínunum og hjálp okkum til hitt æviga lívið og sælu fyri elskuliga son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Epistulin skrivur Paulus ápostul í fyrri brævi sínum til Korintmanna, 13. kap.

Um eg talaði við tungum manna og eingla, men hevði ikki kærleika, tá varð eg ljómandi málmur ella klingandi bjella. Og um eg hevði profetagávu og kendi øll loyndarmál og átti allar kunneika, og um eg hevði alla trúgv, so at eg kundi flyta fjøll, men hevði ikki kærleika, tá var eg einki. Og um eg býtti út allar ognir mínar, og um eg læt likam mítt, so at eg varð brendur, men hevði ikki kærleika, tá gagnaði tað mær einki. Kærleikin er langmóðigur, hann er góðviljagur; kærleikin óvundar ikki; kærleikin er ikki størðar-áður, blæsur seg ikki upp; hann hevur ikki ósømligan atburð, søkir ikki slitt eigna; hann ilskast ikki, er ikki illmintur; hann gleðist ikki yvir órættvísini, men gleðist saman við sannleikanum; hann tolar alt, trýr øllum, vónar alt, ber alt. Kærleikin fellur onga tíð burtur; men hvørt tað so eru profetagávur, so skulu tær fáa enda, ella tungur, so skulu tær tagna, ella kunneiki, so skal hann fáa enda. Tí at vit skyna í þórtum. Tá ið eg var barn, talaði eg eins og barn, hugsaði eg eins og barn, dømdi eg eins og barn; men síðan eg eri vorðin maður, havi eg lagt barnaskapin av. Tí at nú siggja vit í spegli, í gátu; men tá skulu vit siggja andlit til andlits; nú kenni eg í þórtum, men tá skal eg kenna til fulnar, eins og eri sjálvur til fulnar kendur. Men nú verða tey verðandi, trúgv, vón og kærleiki, hesi trý, men størstur av teimum er kærleikin.

Hetta heilaga evangeliðið skrivur Lukas evangeliistur, 18. kap. 31. v. og út.

Men (Jesus) tók teir tólv til sín og segði við teir: »Sí, vit eru á ferð niðan til Jerúsalem, og alt tað, sum skrivað er av profetunum, skal fullbúgvast menniskjasoninum. Tí at hann skal verða givin upp í heidna manna hendur og spottaður og háðaður og áspýttur, og teir skulu húðflegja hann og drepa hann, og triðja dagin skal hann rísa upp«. Men teir fataðu einki av hesum, og hetta orðið var dult fyri teimum, og teir skildu ikki tað, sum talað varð. Men tað bar so á, tá ið hann nærkaðist Jeriko, at har sat ein blindur maður við vegin og biddaði. Og tá ið hann hoyrði eina fjøld av fólki ganga framvið, spurdi hann, hvat hetta var. Tey søgdu honum, at Jesus úr Nasaret kom framvið. Og hann tók at rópa og segði: »Jesus, sonur Dávids, miskunna mær!« Og tey, sum gingu undan, hóttu at honum, at hann skuldi tuga; men hann rópaði nógv harðari: »Sonur Dávids, miskunna mær!« Tá steðgaði Jesus og beyð, at hann skuldi verða leiddur til sín; og tá ið hann var komin tætt til hansara, spurdi hann hann og segði: »Hvat vilt tú, at eg skal gera fyri teg?« Men hann segði: »Harri, tað, at eg má fáa sjón mína aftur!« Og Jesus segði við hann: »Fái tú sjónina! Trúgv tín hevur frelst teg!« Og í stundini fekk hann sjónina aftur, og hann fylgdi honum og prísaði Guði. Og alt fólk ið lovaði Guði, tá ið tey hetta sóu.